

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Έν Αθήναις και ταίς έπαρχ. φρ. 20. — Έν τῷ έξωτ. φρ. 30.
 ΑΓΓΕΛΙΑΙ : άπαξ ἢ δίς, λ. 40, τρίς έως εξαίς λ. 20, κατά μήνα λ. 15, έτος ἢ εξαμηνίαν λ. 10.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, **όδός Μουσών**, Αριθ. 4, άπέναντι τῆς οικίας Φιλήμονος παρά τήν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

ΒΟΥΛΗ

Έπισήμως πλέον τινές τῶν νέων άρνησιθρησκῶν τῆς κυβερνήσεως καταλαμβάνουσι τάς νέας αὐτῶν θέσεις παρά τοίς αναδόχοις τῆς άριστερας.

Είς ἐξ αὐτῶν κατέφρασεν εἰς τήν βουλήν πολύ πρό τῶν άλλων συναδέλφων του, και έμεινε καρφωμένος ἐπὶ τοῦ νέου ἔδωλιου τῆς ἐκλογῆς του καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τῆς συνεδριάσεως, διά νά ἔχη ὕστερον δικαιώματα κατακτήσεως ἐπ' αὐτοῦ· δέν ἤμπορεῖ νά μένη χωρίς θέσει εἰς τό κόμμα.

Άλλ' ἤδη τρίθω ἀπό ἐκπληξιν τά μάτια μου, διότι μεταξὺ τῶν άριστερῶν διακρίνω και τό σαρίκι τοῦ ὀθωμανοῦ ἀντιπροσώπου· εἶναι ἐπίσκεψις πλήρης ἀνατολικῆς φιλοφροσύνης, ἀνταποδίδουσα τάς σαγηνευτικάς τυχόν τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἀποπειράς παρ' αὐτῷ ; εἶνε πανηγυρικῆ ἀποδοκιμασία τοῦ φιλελευθέρου Τούρκου πρὸς τάς καταθλιπτικάς τάσεις τῆς κυβερνήσεως ; τί εἶναι ;

Όταν ἤμην μαθητής, ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἐξ ὅλων τῶν σχολικῶν ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδος ἡ γλυκυτέρα δι' ἐμέ ἦτο τό Σάββατον· διότι ἦτο παραμονή Κυριακῆς, διότι εἶχομεν μόνον ὡς τό γεῦμα μαθήματα, και διότι τά μαθήματα ἐκεῖνα ἦσαν εὐκολώτατα, διότι ἦσαν ἐπαναλήψεις.

Νομίζω ὅτι παρομοίαν περίπου ἡδύτητα ἀποπνέει τό Σάββατον διά τοῦς πολλοῦς τῶν βουλευτῶν, ἡμέρα προωρισμένη διά τάς ἐπερωτήσεις.

Ά ! αἱ ἐπερωτήσεις εἶναι ἡ ἀγαλλίασις ἐκείνων, ὅσοι στερούμενοι τῆς λεκτικῆς εὐχερείας τῶν συναδέλφων των, και μή ἔχοντες ἀρκούσαν δόσιν φιλοδοξίας ἢ πατριωτισμοῦ, ὅπως ἐπιδείξωσι τοιαύτην ὕπως ὅπως κατά τάς σπουδαίας πολιτικῆς συζητήσεις, εἰς μόνον τό Σάββατον ἔχουσι ἀναθέσει τάς ἐλπίδας των.

Αὐτοί φαντάζονται τοῦς ἐκλογεῖς των μεταθεβλημένους

εἰς νευρόσπαστα προσδοκίας, εἰς ἐκάστην ἀξιζιν ταχυδρομείου ριπτομένους ; ἐπὶ τῶν ἐφημερίδων ὅπως ἀνακαλύψωσιν ἐν γωνίᾳ τινὶ τῶν πρακτικῶν τῆς βουλῆς με τά πλάγια γράμματα, δι' ὧν σημειοῦνται οἱ ἀγορευόντες, και τό ὄνομά των.

Και χάριν τῶν προσφιλῶν ἐκλογέων, ὑπὲρ ὧν τόσον μεριμνῶσιν, ἀνασκάπτουσι ἀπό τά πάθη τῆς μνήμης των, ἡ ἐξ ἐπιστολῆς κομματάρχου των, κιτρινωμένης ἀπό τὸν καιρόν, ἡ ἀπό τάς εὐφραδεῖς εἰδήσεις τῆς ἐφημερίδος τοῦ τόπου των, ὁ μὲν ἕνα τελωνοφύλακα ὅστις ἐθεάθη μίαν νύκτα κοιμώμενος, ἀντὶ νά ἀγρυπνῆ, ὁ δὲ ἕνα σπῆτι τό ὅποιον ἐνοικίασεν ὁ ὑπουργός ἀντὶ 40 δρχμῶν, ἐνῶ ἄλλο σπῆτι προσεφέρετο ἀντὶ 39, ὁ δὲ ἕνα φυγόδικον, ὁ ὅποιος ἐπὶ τέλους ἐξακολουθεῖ νά ἦναι φυγόδικος, και τά κάμνουν θέμα ἐπερωτήσεως αὐτά και ἄλλα τοιαῦτα.

Άνεβαίνουν εἰς τό βῆμα, χειρονομοῦν, θυμόνουν, τοῖς ἀπαντᾶ ὁ ὑπουργός, ἀνταπαντοῦν ἐκείνοι, και ἰδοῦ ἱκανοποιοῦνται ἀπέναντι τῆς ἀκριβοῆς των ἐπαρχίας.

Εὐλογημένον Σάββατον, πόσους ἀπολωλότας διασώξεις !

Άλλ' ἐξαιρετικῶς τῆς τελευταίας συνεδριάσεως αἱ ἐπερωτήσεις ἐζύγιζαν πολύ.

Διότι ἐτέθη ἐπὶ ἔδωλιου ὑποδίκου, οὐχὶ ψωραλέος τις, ἀλλ' ἡ ἐν Ἑλλάδι δικαιοσύνη, καθ' ἧς ὁ βουλευτής Καλαβρύτων Φωτήλας δεινὰ ἰκτοξέυει.

Ζητεῖ νά μάθῃ πῶς ὁ ἐν Πάτραις Ἀντισταγγελεὺς Κατσαούνης διατηρεῖται εἰς τήν θέσιν του, ἐνῶ κατηγορεῖται ἐπὶ δωροληψία· και εἶναι τόσον πειτωμένος, ὥστε τήν φιλόφρονα ἀπαίτησιν τοῦ Δημητρακάκη νά ὀμιλήσῃ δυνατώτερα διά νά τὸν ἀκούσῃ ἀνταμείβει ὡς ἐξῆς :

— Ἡ φωνή μου, Κύριε Δημητρακάκη, εἶναι σιγαλὴ, ἀλλὰ δέν εἶναι σκανδαλώδης, ὡς ἡ ἰδική σας !

Τὸ πείσμα του ἐπιτείνει ὁ κ. Κωσταντόπουλος, πρῶην εἰσαγγελεὺς ἐφετῶν, ἀνεβλῶν διά νά ὑπερασπίσῃ τήν παλαιάν Κυρίαν του. Καὶ τότε φωνάζει ὅτι ἡ Δικαιοσύνη εἶ-

ναι μεσοληπτική, προκειμένου περί τῶν μελῶν τῆς, καὶ ἀναφέρει περίεργον ἐπεισόδιον δικαστοῦ κλέφαντος ἀπὸ τῆν τσέπαν ἐνός χρόματα καὶ δικολόγιον, καθ' οὗ ἐξεδόθη βούλευμα παῦον πρὸς καιρὸν τὴν κατηγορίαν, ἐνὰ το δικαστικὸν μέρος τοῦ βουλευμάτος ἀνωμολόγη, τὸ ἐγκλημα.

Ἄλλὰ φαίνεται καὶ προσωπικὴ τις μνησικακία ὑποκινούσα πρὸς τὴν φιλιππικὴν του θερμότητα, διότι συχνὰ πυκνὰ ἐπαναλαμβάνει ὅτι οἱ δικαστικὰ περιφρονοῦσι τοὺς πολιτευομένους, ὄχι γροῦνται ὅπως τῆς ἰσοβιοτήτος.

Ὁ Ρηγόπουλος συνηγορεῖ ὑπὲρ τοῦ Κατσαίου.

Φωτήλας. Τέτοιος ἦσαν καὶ οὐδ' ἂν ἦτο πρωτοδικὴς εἰς τὸ Νάυπλιον.

Ὁ κ. Ρηγόπουλος, διὰ νὰ πληροφορηθῆ καλλίτερα τὸν παραπέμπει εἰς Κέρκυραν.

Τὸ δεύτερον ράπισμα μετὰ τοὺς δικαστὰς δέχονται οἱ Τμηματάρχαι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ βουλευτοῦ Καλαβρυτῶν, προσλαβόντος ὡς ἀκομπαρημέτο καὶ τὸν Παλαμηδῶν.

Καὶ ἠκούσθησαν μεταξύ ἄλλων τὰ ἐξῆς :

— Οἱ τμηματάρχαι εἶναι ἡ φοβερὰ μάλιστα τοῦ τόπου.

— Ὁ Σκαλιστῆς οὔτε ἐννοεῖ, οὔτε ἀντιλαμβάνεται τοῦ ὀμιλεῖτε περὶ δημοσίων ἔργων, καὶ σὰς ἀπαντᾷ περὶ Κωπαίδος.

— Ὁ Πανταζῆς, τοῦ μιλάς, καὶ δὲν ἀκούει.

Κύριοι Τμηματάρχαι, φροντίζετε εἰς τὸ ἐξῆς, νὰ δέχεσθε ἀβρότερα τὰς ἐπισκέψεις τῶν βουλευτῶν μας, καὶ νὰ ἐνοήτε προθυμώτερον τὴν πατριωτικὰ γλώσσάν των. Διότι πὸ νόστιμον εἶναι ὅτι διεκρίθησαν τινὲς τῶν κ. κ. βουλευτῶν προσπαθόντες νὰ σὰς ἀποδώσωσιν ὄχι μόνον κυρία καλακευτικὰς ιδιότητας, ἀλλὰ καὶ νὰ κολλήτωσιν εἰς τὴν ἰδικὴν σας ράχιν καὶ εἰς βάρος ἰδικὴν σας τὰ ρουτφέτια, ὅλ. νὰ σὰς κολλήσωσιν ἐπάνω σας, διότι ἕκαστος βουλευτῆς δὲν σύγκειται ἢ ἀπὸ ρουτφέτια.

Σὰς ἀναφέρει καὶ τὴν ἐπὶ ὄρας μωρομαχίαν τῶν βουλευτῶν Ἰθάκης Σταίου καὶ Πήλλικα περὶ οἰκίῶν Ἰθάκης, καὶ δὲν συμμαζόγονται περὶ τοῦ πῶς εἶναι ἐκτιμημένοι, ἂν ἀπὸ πέτρας ἢ ἀπὸ πλίνθους, ἂν βλέπουν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἂν δὲν βλέπουν.

Σὰς ἀκοῦν διὰ σήμερον.

Κουτρούλης.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΑΠΑΡΙΘΜΗΣΙΣ

[Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὸ γνωστὸν ἡμῖν γραφεῖον τοῦ Θ. Δηλιγιάννη. Τὰ αὐτὰ ἐπιπλά, οἷα καὶ ἄλλοτε περιεγράψαμεν. Μόνον εἰς τὸν στέφανον προσετέθησαν ἀρτιδρεπῆ τινα ἀνθη εἰς σημεῖον χαρᾶς. Οἱ ἡμέτεροι εἰσέρχονται περιχαρεῖς ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον. Ὁ Θεοδώρακις μαῦρον φέρων καινουργῆ λαμπικεῖον ἐνδυμασίαν τελεῖ τὰ τῆς ὑποδοχῆς ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ψαύων τὸν ἱστορικὸν αὐτοῦ ὑπόλευκον πώγωνα. Γελά πανταχόθεν. Καὶ τὰ ὄτα του ἀκόμη μειδιῶσι κινούμενα.]

Θ. Δηλιγιάννης (μετὰ τὸ γνωστὸν αὐτῷ ὕφος καὶ τὰς γνωστὰς ῥητορικὰς ὑποκλίσεις.)

Καὶ συνήλθον λοιπὸν ἐκ δευτέρου ἵνα δυνηθῶμεν καὶ δευτέραν ἀπαρίθμησιν τῶν ἡμετέρων φίλων νὰ κατασκευάσωμεν. Ἐγὼ ὅστις ἄλλοτε ἀντεπροσώπευσα τὴν Α. Μ. τὸν

βασιλέα τῶν Ἑλλήνων, τῆς Ἑλλάδος παρὰ τῆ Α. Α. μεγαλειότητι τῷ αὐτοκράτορι τῶν γάλλων καὶ ἔλαβον ὡς ἀντάλλαγμα τῶν σπουδαίων καὶ ἐμβριθῶν ὑπηρεσιῶν μου τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

Δημητρακάκης (διακόπτων). Μὴ διακόπτετε, κύριοι.

Θ. Δηλιγιάννης. Ὁ ἀπαρηκούσατε ἴσως. Οὐδεὶς μὲ δέεκοψε

Δημητρακάκης. Ἀπατάσθε, κύριε πρόεδρε. Τόσον εἴθε προσήλωμενος εἰς τὴν ὀμιλίαν.

Θ. Δηλιγιάννης. Ἄλλὰ κανεὶς δὲν μὲ δέεκοψε.

Δημητρακάκης. Σὰς δέεκοφα ἐγὼ, κύριε πρόεδρε.

Θ. Δηλιγιάννης (ὑποκλίνων μετὰ μειδιάματος). Ἄστειον!

Δημητρακάκης. Διόλου δὲν ἦτο ἀστειον. Εἶχατε πάρεϊ τόση φόρα ὥστε ἂν δὲν σὰς δέεκοπτα, ἤμποροῦσε νὰ πάθητε. Ἡ διακοπὴ μου ἦλθε ὡς ἀν σουμάδα. Δὲν λέγω ἀληθινὰ, κύριε Βάρβογλη;

Βάρβογλης. Σουμάδα, κύρια ὅμως.

Θ. Δηλιγιάννης. Λοιπὸν, ἡμέτεροι φίλοι, ὁ κύριος σκοπὸς τῆς συναθροίσεως ταύτης εἶναι ἡ ἀπαρίθμησις. Μετὰ τὴν προαθροιστὴν ψηφοφορίαν πρέπει νὰ γείνη ἀπαρίθμησις. Ἐνθυμείσθε, τὴν πρώτην φορὰν ὅλοι μᾶς ἔλεγον 9 καὶ ἡμεῖς εὐρέθημεν 12, τώρα μᾶς λέγουν ὅλοι 16, ὅμως εἶνε βέβαιον ὅτι εἴμεθα 20.

Οἱ ἡμέτεροι (κεχηνότες.) Εἴκοσι!

Θ. Δηλιγιάννης. Ἐκπλήττεσθε, ὦ ἡμέτεροι φίλοι; Εἴκοσι βέβαια!

Δημητρακάκης. Ἐὰν τὸ νέον νομισματικὸν σύστημα ἐπηρέασε καὶ τοὺς ἡμετέρους φίλους, τότε, κύριοι, κηρύσσομαι ὑπὲρ τοῦ νέου νομισματικοῦ συστήματος.

Βάρβογλης. Εἴκοσι; Τότε νὰ διανεμώμεν τὰ ὑπουργεῖα.

Θ. Δηλιγιάννης. Ὅχι ἀκόμη. Δὲν εἶναι τῆς παρούσης συνεδριάσεως. Σήμερον ἔχομεν μόνον τὴν ἀπαρίθμησιν.

[Ἀναγινώσκειται ὁ γνωστὸς κατάλογος τῶν Δηλιγιαννικῶν, ὑπὸ τὸ μεγαλειότερον θάμβος τῆς συνελεύσεως.]

Δημητρακάκης. Λοιπὸν 12 μόνον!

Ζυγομαλᾶς Ποῦ οἱ 16 τοῦ Διδώτος! Μήπως μᾶς ἐμπαίζουν;

Βάρβογλης. Καὶ ποῦ οἱ 20 ὅπως ἐγὼ ὑπελόγιζον!

Καρσπύρος (εἰσερχόμενος μετὰ σπουδῆς). Ὁ λόγος τοῦ κυρίου Σπήλιου, κύριε πρόεδρε, σὰς παρακαλεῖ νὰ δημοσιευθῆ εἰς τὴν *Πρωτῶν*.

Θ. Δηλιγιάννης. Φίλατέ μοι μετὰ χαρᾶς. Καὶ ἄλλος ἡμέτερος, κύριοι. Προσθέσατέ τον.

Καρσπύρος. Ἰδοὺ καὶ ὁ λόγος τοῦ κυρίου Κοντογούρη, κύριε πρόεδρε.

Θ. Δηλιγιάννης. Καὶ αὐτὸς διὰ τὴν *Πρωτῶν* εἶνε,

Ζυγομαλᾶς. Λοιπὸν 14. Ὠραία.

Καρσπύρος. Ἰδοὺ καὶ ὁ λόγος τοῦ κυρίου Μαυρομάτη. Καὶ αὐτὸς παρακαλῶ νὰ δημοσιευθῆ εἰς τὴν *Πρωτῶν*. Ἰδοὺ προσέτι καὶ ὁ λόγος τοῦ κ. Φλογαίτου.

Θ. Δηλιγιάννης. Σημειώσατέ τους ἀμέσως εἰς τὸν κατάλογον, μὴ τύχη καὶ φύγουν. Αἰξάνομεν καὶ πληθυνόμεθα.

Δημητρακάκης. Εὐγε, κύριε Καρσπύρο. Εἶσαι ἄξιος ἄνθρωπος. Μᾶς ἐπρημίθευσε ἀρκετοὺς, βλέπω.

Ἡ κοινὴ γνώμη [ἱεροκρυφῶς εἰς τὸ ὄρι τοῦ κ. Δηλιγιάννη]

Λόγους!

Σφίγγε.